

EURO-LATIJSNS-AMERIKAANSE PARLEMENTAIRE VERGADERING

RESOLUTIE:

Een gezamenlijke aanpak van de uitdagingen van klimaatverandering: voor een gecoördineerde strategie EU-LAC in het kader van het UNFCCC

gebaseerd op de resolutie van de Commissie sociale zaken, uitwisselingen, milieu, onderwijs en cultuur

Corapporteur EP:

Peter Liese (PPE)

Corapporteur LAC:

Carlos Baraibar (Parlatino)

Zaterdag, 15 mei 2010 – Sevilla (Spanje)

EuroLat – Resolutie van 15 mei 2010 – Sevilla (Spanje)

[gebaseerd op het verslag van de Commissie sociale zaken, uitwisselingen, milieu, onderwijs en cultuur]

Een gezamenlijke aanpak van de uitdagingen van klimaatverandering: voor een gecoördineerde strategie EU-LAC in het kader van het UNFCCC

De Euro-Latijns-Amerikaanse Parlementaire Vergadering,

- gezien de verklaringen die zijn afgelegd tijdens de vijf topconferenties van staatshoofden en regeringsleiders van Latijns-Amerika en het Caribisch gebied en van de Europese Unie, die achtereenvolgens werden gehouden in Rio de Janeiro (28 en 29 juni 1999), Madrid (17 en 18 mei 2002), Guadalajara (28 en 29 mei 2004), Wenen (11 tot en met 13 mei 2006) en Lima (15 tot en met 17 mei 2008),
 - gezien de resolutie van het Europees Parlement over klimaatverandering van 14 februari 2007,
 - gezien het Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake klimaatverandering (UNFCCC, 1992) en het bijbehorende Kyoto-protocol over klimaatverandering (11 december 1997),
 - gezien de vijftiende conferentie van de partijen (COP 15) bij het UNFCCC en de vijfde conferentie van de partijen waarin de partijen bij het Kyoto-protocol bijeenkomen (COP/MOP 5), die van 7 tot en met 18 december in Kopenhagen (Denemarken) hebben plaatsgevonden, en de overeenkomst van Kopenhagen,
 - gezien de dertiende Conferentie van partijen (COP 13) bij het Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake klimaatverandering (UNFCCC) en de derde Conferentie van de partijen die dient als het overleg van de partijen bij het Protocol van Kyoto (COP/MOP 3) gehouden op Bali, Indonesië van 3 tot en met 15 december 2007,
 - gezien de conclusies van het vierde beoordelingsrapport (AR4) van het Intergouvernementeel Panel inzake klimaatverandering (IPCC), bekendgemaakt in Valencia (Spanje) op 17 november 2007, en verdere studies in opdracht van nationale regeringen of verricht door andere VN-organen,
 - gezien het klimaat- en energiepakket van de EU dat in december 2008 door het Europees Parlement en de Raad is goedgekeurd,
 - gelet op artikel 16 van zijn Reglement,
- A. overwegende dat de uiteindelijke doelstelling van het Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake klimaatverandering ontoereikend is om de concentraties van broeikasgassen in de atmosfeer op een dusdanig niveau te stabiliseren, dat wordt voorkomen dat het gehele ecosysteem gevaar loopt,
- B. overwegende dat de ontwikkelingslanden, volgens de schattingen van de Wereldbank, 80 % van de gevolgen van de klimaatverandering te verduren zullen krijgen, terwijl zij slechts verantwoordelijk zijn voor 30 % van de CO₂-uitstoot, en dat de uitstoot in alle Latijns-Amerikaanse landen nauwelijks meer dan 5 % bedraagt, zoals is gebleken tijdens de laatste bijeenkomst van het Forum voor samenwerking tussen Latijns-Amerika en Oost-Azië (FOCALAE),
- C. overwegende dat volgens een onafhankelijk onderzoek de klimaatverandering nu al jaarlijks meer dan 300 000 levens eist; overwegende dat bijna 99 % van de dodelijke slachtoffers en

98% van de mensen die ernstige gevolgen ondervinden woonachtig is in de ontwikkelingslanden; voorts overwegende dat 90 % van de economische verliezen als gevolg van klimaatverandering wordt gedragen door de ontwikkelingslanden¹,

- D. overwegende dat de mitigatie- en aanpassingsinspanningen van uitzonderlijk belang zijn, dat de geïndustrialiseerde landen een historische verantwoordelijkheid dragen voor de klimaatverandering, dat de ontwikkelingslanden het minst aan de klimaatverandering hebben bijgedragen en er desondanks het ergst door worden getroffen, en dat in de ontwikkelingslanden onvoldoende financiering beschikbaar is om klimaatverandering te bestrijden,
- E. overwegende dat Latijns-Amerikaanse landen als Honduras en Peru, met Bangladesh, tot de drie landen in de wereld behoren die het kwetsbaarst zijn voor klimaatverandering en dat zij sterk getroffen worden door processen van woestijnvorming en ontbossing, een toename van verschijnselen als cyclonen en het uitsterven van soorten, met name in Latijns-Amerika, en specifieke verontrustende en bijzonder significante voorbeelden van de wereldwijde dreiging van klimaatverandering, zoals de toestand van het Amazonewoud en het risico dat de gletsjers in Bolivia inhouden,
- F. overwegende dat de overeenkomst van Kopenhagen niet ambitieus genoeg is om het klimaatprobleem aan te pakken en dat de conferentie van Kopenhagen als enige formele resultaat heeft opgeleverd dat het proces zal worden voortgezet en dat zal worden getracht om in december 2010 in Mexico een overeenkomst te sluiten,
- G. overwegende dat het Wereldvoedselprogramma van de Verenigde Naties heeft beklemtoond dat de klimaatverandering in Latijns-Amerika naar verwachting nog zal verergeren: toenemende woestijnvorming; meer droogteperioden; terugtrekking van gletsjers; en sterkere tropische cyclonen. Deze effecten van de klimaatverandering zullen ernstige gevolgen hebben voor de landbouw, de voedselveiligheid, de watervoorziening, de volksgezondheid, eigendommen, mensenlevens en ecosystemen,
- H. overwegende dat ontbossing maar liefst 20 % van de wereldwijde uitstoot van broeikasgassen veroorzaakt en dat is gebleken dat de bestrijding van ontbossing een van de meest kosteneffectieve manieren is om deze uitstoot terug te dringen,
 - 1. beklemtoont dat het afremmen van klimaatverandering één van de belangrijkste, zo niet de belangrijkste kwestie voor de mensheid is en dat het van essentieel belang is voor de huidige en toekomstige situatie van onze planeet, voor de natuur en de mensheid dat bij de lopende internationale onderhandelingen concrete resultaten worden geboekt;
 - 2. betreurt dat de Top van Kopenhagen niet de verwachte overeenkomsten heeft opgeleverd om gevaarlijke klimaatverandering te voorkomen en dat hij een gevoel van teleurstelling heeft verwekt bij de internationale publieke opinie, die hoge verwachtingen had van de uitkomst van de COP 15;
 - 3. verwelkomt de organisatie van fora of overlegplatforms op wereldniveau, maar herhaalt dat, gelet op het feit dat klimaatverandering een wereldwijd probleem is, de Verenigde Naties het centrum van de onderhandelingen, de besluitvorming en de totstandbrenging van bindende mondiale overeenkomsten moet zijn;
 - 4. verzoekt de internationale gemeenschap met klem alles in het werk te stellen om in december 2010 in Mexico tot een effectieve bindende overeenkomst te komen;

¹ Human Impact Report: Climate Change — The Anatomy of a Silent Crisis (gepubliceerd door het Global Humanitarian Forum — Genève 2009).

5. is van mening dat ook werk moet worden gemaakt van de aanpassing aan de nu onvermijdelijke effecten van de klimaatverandering, met name in buitengewoon kwetsbare gebieden zoals kust- en bergstreken, eilanden en eilandengroepen en gebieden die kampen met droogte en waterschaarste;
6. is van mening dat het biregionale strategisch partnerschap EU-LAC en al zijn leden de beheersing en de oorzaken van de klimaatverandering en de toenemende kwetsbaarheid van onder meer de landen in Midden-Amerika als topprioriteit op hun biregionale agenda zouden moeten plaatsen, om de huidige grote klimaatramp een halt toe te roepen;
7. is van mening dat nationale en regionale parlementariërs bij dat proces betrokken moeten worden; en dat de leden van de Euro-Latijns-Amerikaanse Parlementaire Vergadering (Euro-Lat) moeten toezeggen hun pogingen om te komen tot een gunstig resultaat van de internationale onderhandelingen met het oog op een bindende internationale overeenkomst in het algemeen belang van de volkeren, te concentreren, en impulsen te geven aan beleidsontwikkeling door de overheden voor het promoten van het mechanisme voor schone ontwikkeling en de aanpassing aan de gevolgen van klimaatverandering, en, indien nodig, aan het maken van wetgeving;
8. beklemtoont dat de nadruk moet liggen op investeringen in energie-efficiency en hernieuwbare energieën, bestrijding van ontbossing, verandering van het gedrag van de mens om tot een duurzamer productie- en consumptiemodel te komen, politieke wil en internationale solidariteit om de uitstoot per hoofd te verminderen; en dat theorieën zoals de Malthusiaanse en Neo-Malthusiaanse opvattingen, die suggereren dat het voornaamste probleem de bevolkingsgroei is, het debat niet mogen overheersen;
9. meent dat internationale overeenkomsten inzake klimaatbeleid zullen bijdragen aan de stabiliteit en de zekerheid die investeerders nodig hebben om te investeren in een koolstofarme economie, en dat versterkte samenwerking en formele verplichtingen tussen landen en regio's derhalve wereldwijde investeringen in schone energie, groene banen en een groene economie kunnen bevorderen;
10. beklemtoont dat de financieel-economische crisis geen argument mag zijn om maatregelen ter beheersing van de klimaatverandering achterwege te laten, omdat dadenloosheid en het mislukken van internationale onderhandelingen zouden leiden tot een nog diepere en langduriger crisis, niet alleen in economisch opzicht; meent daarentegen dat de economische crisis moet worden beschouwd als een uitdaging om te investeren in energie-efficiency, hernieuwbare energie, bescherming van tropische bossen en andere mondiale koolstofputten, en moderne technologie, om op die wijze werkgelegenheid en duurzame groei tot stand te brengen, het concurrentievermogen te vergroten en de uitstoot van broeikasgassen terug te dringen;
11. beklemtoont dat met name arme landen en arme bevolkingsgroepen kwetsbaar zijn voor klimaatverandering en dat de strijd tegen de armoede en de strijd tegen de klimaatverandering daarom niet als een contradictie mogen worden beschouwd;
12. wijst erop dat volgens schattingen van het Intergouvernementeel Panel inzake klimaatverandering (IPCC) de uitstoot in 2015 moet zijn afgenomen en in 2050 verder moet zijn verminderd tot minder dan 50-85 % van de huidige uitstoot¹;

¹ Bijdrage van werkgroep III aan het vierde beoordelingsrapport van het Intergouvernementeel Panel inzake klimaatverandering (IPCC).

13. wijst erop dat het IPCC tot de slotsom is gekomen dat de uitstoot in de geïndustrialiseerde landen in 2020 moet zijn afgenomen met 25-40 % ten opzichte van 1990 en in 2050 met 80-95%, en dat in Latijns-Amerika, het Midden-Oosten en de Aziatische landen met een planeconomie, sprake moet zijn van een aanzienlijke afwijking van de baseline¹; in dit verband is het noodzakelijk dat alle landen mitigatieprogramma's aannemen die in lijn zijn met de VN-voorstellen; om de tenuitvoerlegging van deze mitigatieprogramma's en het effect ervan op de totale uitstoot te kunnen beoordelen, moet er controle en toezicht komen op de vermindering van de uitstoot;
14. onderstreept dat het streefcijfer voor 2020 van cruciaal belang is, want als de uitstoot te sterk stijgt kunnen omslagpunten bereikt worden waardoor de klimaatverandering niet meer door toekomstige generaties kunnen worden beheerst, wat zij ook proberen;
15. is ingenomen met de indrukwekkende inspanningen van een aantal Latijns-Amerikaanse landen bij de bestrijding van de klimaatverandering en met name met de toezegging van Costa Rica om de CO₂-uitstoot drastisch te beperken, zodat het in 2021 koolstofneutraal is, en met het voorbeeld van Mexico, dat in 2050 de broeikasgasemissies zal hebben teruggedrongen tot minder dan 50 % van het niveau in 2002 en dat een streefdoel heeft voor 2012, namelijk het verminderen van de uitstoot met 50 miljoen ton per jaar tussen nu en 2012, en met de inspanningen van Brazilië om de broeikasgasemissies met 39 % terug te dringen ten opzichte van "business as usual";
16. verwelkomt de inspanningen van sommige andere ontwikkelingslanden en nieuwe industrielanden, inzonderheid de toezegging van de Maldiven om reeds in 2019 koolstofneutraal te zijn;
17. wijst erop dat het klimaat- en energiepakket van de EU, dat een optie bevat te streven naar een vermindering met 30 % ten opzichte van 1990, indien andere geïndustrialiseerde landen vergelijkbare pogingen doen en nieuwe industrielanden andere verplichtingen aangaan dan de landen uit bijlage I, tot dusverre een van de meest vergaande voorstellen van geïndustrialiseerde landen is, maar verwelkomt tevens de toezeggingen van Noorwegen en Japan om respectievelijk een vermindering van 30-40 % en van 25 % te bewerkstelligen;
18. verzoekt andere partijen in het kader van het UNFCCC, met name de Verenigde Staten, India, China en Rusland, het voorbeeld van Costa Rica, Mexico, Brazilië, de Maldiven, de EU, Noorwegen en Japan te volgen;
19. betreurt dat de door de Verenigde Staten en China aangegane verplichtingen volkomen ontoereikend zijn en derhalve niet op doeltreffende wijze hebben bijgedragen aan het welslagen van de conferentie van Kopenhagen;
20. onderstreept dat de Verenigde Staten 20 % van de wereldwijde uitstoot vertegenwoordigen en slechts 4% van de wereldbevolking omvatten en dat zelfs de plannen die in het Congres zijn gepresenteerd op de korte termijn in deze situatie geen noemenswaardige verandering zullen brengen; onderstreept dat China 's werelds grootste producent van broeikasgassen is en dat de uitstoot per hoofd er al veel hoger is dan in de meeste Latijns-Amerikaanse landen en andere ontwikkelingslanden en nieuwe industrielanden, en dat de door China aangegane verplichtingen tekortschieten in vergelijking met de toezeggingen van andere nieuwe industrielanden en zelfs van sommige ontwikkelingslanden;
21. verzoekt de partijen met klem een einde te maken aan de discussies op andere beleidsterreinen en de confrontaties tussen in bijlage I vermelde en niet in bijlage I vermelde landen, en nieuwe allianties van klimaatvriendelijke landen tot stand te brengen;

¹ Ibid.

22. beklemtoont dat het bereiken van een overeenkomst over een beperking van de klimaatverandering weliswaar de belangrijkste en zwaarste opdracht is, maar dat de internationale overeenkomst een adequate overdracht moet bevatten van financiële en technologische middelen door geïndustrialiseerde landen en nieuwe industrielanden aan met name de minst ontwikkelde landen en kleine eilandstaten, zodat deze maatregelen kunnen nemen voor beperking van en aanpassing aan de klimaatverandering;
23. is dan ook ingenomen met de concrete voorstellen van Mexico, Noorwegen, Denemarken en de Europese Commissie om de nodige middelen bijeen te brengen; en verwelkomt de aanzienlijke maar ontoereikende vooruitgang die in Kopenhagen is bereikt met de oprichting van het "Groen Klimaatfonds van Kopenhagen";
24. is gematigd tevreden over het in Kopenhagen bereikte akkoord om voor de periode 2010-2012 30 miljard dollar uit te trekken voor de bestrijdings- en aanpassingsprocessen in de ontwikkelingslanden en is van mening dat dit slechts een eerste stap is op weg naar de doelstelling om in 2020 100 miljard dollar beschikbaar te stellen; dringt hoe dan ook aan op onmiddellijke verduidelijking van de wijze waarop de voornoemde financiering zal worden verdeeld over de donors en over de ontvangende landen;
25. beklemtoont dat zowel de internationale luchtvaart als het vervoer in de internationale overeenkomst in het kader van de UNFCCC moeten worden opgenomen. De overeenkomst dient dezelfde bindende reductiedoelstellingen te omvatten als voor de geïndustrialiseerde landen, terwijl een aanzienlijk deel van de toewijzingen via veilingen moet worden gedistribueerd. Een aanzienlijk deel van de inkomsten uit de veilingen moet op voorhand worden bestemd voor inspanningen ter vermindering van de uitstoot en voor de aanpassing aan de klimaatverandering in de minst ontwikkelde landen, een maatregel die beantwoordt aan het beginsel "de vervuiler betaalt", zodat aanvullende middelen worden gecreëerd voor het beheersen van en de aanpassing aan de klimaatverandering, met name in de minst ontwikkelde landen en kleine eilandstaten; betreurt ten zeerste dat in Kopenhagen op dit vlak geen vooruitgang is geboekt en roept de internationale gemeenschap op meer inspanningen te doen om in Mexico een succesvol resultaat te bereiken dat een aanzienlijke vermindering van de uitstoot in de lucht- en scheepvaart tot gevolg heeft;
26. dringt er bij de autoriteiten op aan de eerste burgerluchtvaarttop tussen de EU en Latijns-Amerika, die op 25 en 26 mei 2010 in Rio de Janeiro wordt gehouden, bij te wonen, om de samenwerking op het gebied van de burgerluchtvaart tussen Latijns-Amerika en de EU te versterken, de vereiste voorwaarden te scheppen om de handel op het gebied van de burgerluchtvaart tussen Mexico en de EU te bevorderen, vooral met betrekking tot luchtvaartnavigatie, en een veiliger, efficiënt en duurzaam vervoer te promoten;
27. bepleit dat bij de verdeling van de financiële middelen in het kader van het UNFCCC de criteria en de richtsnoeren die gelden in de ontwikkelingssamenwerking, zoals verantwoord bestuur, worden toegepast. Met name democratisch toezicht op de middelenoverdrachten is van essentieel belang; is ingenomen met de vorderingen die op dit vlak in Kopenhagen zijn gemaakt; benadrukt echter dat voor de financiering van de beheersing van en de aanpassing aan de klimaatverandering in ontwikkelingslanden extra middelen ter beschikking moeten worden gesteld en geen gebruik mag worden gemaakt van de bestaande budgetten voor ontwikkeling. Dit betekent dat de internationale gemeenschap innovatieve financieringsmechanismen moet ontwikkelen;
28. wijst erop dat de exploitatie en brede toepassing van hernieuwbare energiebronnen, zoals zonne-energie, windenergie en geothermische energie, voorzien in een belangrijke

alternatieve methode om aan energiebehoeften te voldoen en de effecten van klimaatverandering te beperken, en beveelt daarom aan gebruik te maken van hulpbronnen, wetenschappelijke samenwerking en technologie, beleidsbeslissingen en uitvoering van beleid door overheden en stimulansen voor particuliere investeringen, samen met eender welk type maatregel dat ervoor zorgt dat hernieuwbare energiebronnen een prominentere plaats innemen binnen de structuur van het Euro-Latijns-Amerikaanse en Caribische energiemodel;

29. neemt kennis van het voorstel van de regering van Ecuador inzake het Yasuni-project en verzoekt alle relevante partijen verder onderzoek te doen naar manieren waarmee dit voorstel het best kan worden gesteund, met inachtneming van bovengenoemde beginselen;
30. beklemtoont dat het van cruciaal belang is om tropische ontbossing een halt toe te roepen. In dit verband moet steun worden verleend aan Latijns-Amerikaanse landen door middel van programma's en mechanismen die middelen verstrekken voor de bescherming van tropische bossen, zoals het REDD-programma van de Verenigde Naties. Mogelijkheden om te investeren in bossen moeten grondig worden bestudeerd en in voorkomend geval worden uitgevoerd, alsook doeltreffende regelingen voor het toezicht op de ontbossingsniveaus;
31. is van opvatting dat een kernelement van de internationale overeenkomst de beëindiging van de ontbossing wereldwijd, uiterlijk in 2020, zou moeten zijn, alsmede het stopzetten van illegale houtkap, door middel van maatregelen op de korte termijn ter bestrijding van de illegale houtkap en houthandel. In dit verband beveelt de Euro-Latijns-Amerikaanse Vergadering al zijn leden aan maatregelen vast te stellen en toe te passen naar het voorbeeld van het plan van de EU om een volledig verbod op de invoer van illegaal hout uit derde landen in te stellen, samen met de tenuitvoerlegging van programma's voor herbebossing met inheemse soorten in overleg met de regeringen en de inheemse bevolking van Amerika en de Europese landbouwers;
32. onderstreept dat de verschillende emissiehandelsregelingen wereldwijd gekoppeld moeten worden in het kader van de wereldmarkt voor emissierechten onder auspiciën van de Verenigde Naties; erkent dat de voorwaarde hiervoor is dat de regelingen aan de grote economische sectoren bindende emissieplafonds opleggen overeenkomstig de reducties die nodig zijn om de 2 °C-doelstelling te bereiken, wat betekent dat alle geïndustrialiseerde landen de uitstoot op eigen grondgebied in 2020 met 25-40 % moeten hebben teruggedrongen ten opzichte van 1990 en de nieuwe industrielanden de broeikasgasemissie met 15-30 % terugbrengen ten opzichte van "business as usual", en betrouwbare regels inzake toezicht, kennisgeving en controle omvatten; beklemtoont dat het gebruik van flexibele mechanismen beperkt moet worden; verzoekt de leden van de EU-LAC-landen in het kader van het UNFCCC/ KP waar nodig stemregels voor te stellen op basis van volgens diverse criteria gedefinieerde significante meerderheden om het onderhandelingsproces te bespoedigen met het oog op de totstandbrenging van een bindende internationale klimaatovereenkomst die in lijn is met de wetenschappelijke aanbevelingen betreffende de emissiereducties die nodig zijn om de klimaatverandering te beperken tot 2 °C ten opzichte van het pre-industriële niveau;
33. dringt er in dit verband op aan dat het biregionaal strategisch partnerschap EU-LAC als kader dient voor onderhandelingen die moeten leiden tot een geïntegreerde wereldwijde koolstofmarkt voor de emissiehandel. Een belangrijke stap zou de oprichting moeten zijn van een emissiehandelsregeling tussen de EU en Latijns-Amerika, zo mogelijk met deelname van de Verenigde Staten van Amerika;

34. wenst dat de staten zich uitdrukkelijk verplichten tot het terugdringen van de uitstoot van diffuse sectoren zoals landbouw en veeteelt, vervoer, de uitstoot van de bouwsector, de kleine industrie, enzovoort;
35. dringt erop aan dat de voortdurende ontwikkeling van hernieuwbare energiebronnen in Latijns-Amerika moet worden gesteund door de hoogst mogelijke niveaus van kennisuitwisseling en technologieoverdracht uit andere landen;
36. onderstreept dat biobrandstoffen een belangrijke rol kunnen spelen bij de overgang naar een koolstofarme economie, maar een goed beheer van de biobrandstofgewassen is van vitaal belang om ontbossing en nadelige gevolgen voor de voedselveiligheid en de biodiversiteit te voorkomen. Daarom is een duurzame benadering van de productie van biobrandstoffen essentieel. De rechten van de inheemse bevolking moeten ten volle worden geëerbiedigd wanneer de productie van biobrandstoffen een wijziging van het bodemgebruik tot gevolg heeft; er moet worden benadrukt dat 80 % van de strategische ecosystemen zich bevindt op het grondgebied van inheemse volkeren, bijvoorbeeld in het Amazonegebied, het Andesgebergte of de kuststreek; benadrukt dat de gevolgen voor het voedselaanbod nauwlettend moeten worden onderzocht om te voorkomen dat problemen van voedselschaarste zouden verergeren; onderstreept dat bij de productie van biobrandstof in een groot aantal Latijns-Amerikaanse landen deze beginselen al worden geëerbiedigd;
37. stelt voor dat het biregionaal strategisch partnerschap EU-LAC streeft naar de vaststelling van gemeenschappelijke normen voor de productie van biobrandstoffen, en naar een kwaliteitskeur voor het product, waarbij het mechanisme en de instantie die bevoegd is voor de afgifte van de kwaliteitskeur in onderling overleg moeten worden aangeduid. De oprichting van joint ventures van Europese invoer en Latijns-Amerikaanse en Caribische uitvoer dient te worden gestimuleerd. Overheden dienen te worden gesteund bij de ontwikkeling van een beleid voor biobrandstoffen, waarbij voorrang moet worden gegeven aan bovengenoemde beginselen;
38. verwacht dat het biregionaal strategisch partnerschap EU-LAC zich zal inzetten voor harmonisatie van alle andere multilaterale en bilaterale overeenkomsten met de meest ambitieuze voorschriften voor de vermindering van de uitstoot van broeikasgassen;
39. verzoekt de leden van het partnerschap met grote overtuiging deel te nemen aan de voorbereidende vergaderingen van de COP 16 in Mexico om op die manier eindelijk een wereldwijde, bindende overeenkomst ter bestrijding van klimaatverandering tot stand te brengen;
40. verzoekt alle partijen om met het oog op de COP 16 in Mexico City de werkzaamheden voort te zetten op basis van de overeenkomst van Kopenhagen en de toezegging van de Europese Unie om de uitstoot terug te dringen teneinde een ambitieuze en wettelijk bindende overeenkomst te bereiken die beantwoordt aan het streefdoel van 2 °C;
41. beklemtoont dat onmiddellijk een aanvang moet worden gemaakt met de werkzaamheden en de onderhandelingen om te waarborgen dat tijdens de aanstaande top over klimaatverandering die eind 2010 in Mexico zal plaatsvinden concrete overeenkomsten worden bereikt die uitmonden in de ondertekening van een nieuw instrument waarin rekening wordt gehouden met eenieders behoeften;

-o0o-

42. verzoekt zijn covoorzitters deze resolutie te doen toekomen aan de Raad van de Europese Unie en de Europese Commissie, de parlementen van de lidstaten van de Europese Unie en

van alle landen van Latijns-Amerika en de Caraïben, het Latijns-Amerikaans parlement, het Midden-Amerikaanse parlement, het Andes-parlement en het Mercosur-parlement, het secretariaat van het Midden-Amerikaanse Integratiestelsel, Caricom, het secretariaat van de Andesgemeenschap, het Comité van permanente vertegenwoordigers van Mercosur, het permanent secretariaat van het Latijns-Amerikaans economisch systeem, het secretariaat-generaal van de Verenigde Naties en het UNFCCC-secretariaat.